

Recept a szeretet-injekcióra

A szakma talán legkiválóbbika, Zacher Gábor tartott három tematikus és különböző korosztályoknak szóló teltházast a városban.

A Kazincbarcikai Rendőrkapitányság által szervezett „A te jövőd, a te választásod! Élj SZER-telenül!” elnevezésű rendezvénysorozat keretében kedden Kazincbarcikán járt dr. Zacher Gábor toxikológus.

A neves és rendkívül jó előadó hírében álló szakember három különböző előadást tartott, az első kettőt a diákság, az estit pedig a felnőttek számára. Emellett még a helyi televízióban is adott egy hosszabb interjút, no és sétálni is volt ideje a megújult barcikai belvárosban. S ha már séta, akkor egy kis beszélgetés is belefért a napba.

- Rendkívül érdekes, izgalmas és egyedi humorral, előadással móddal megfűszerezett volt valamennyi „fellépése”. Közben pedig fáradhatatlannak tűnt, pedig 3 napos nonstop ügyelet után érkezett Kazincbarcikára.

- Igen ez így van, megbetegedett egy kollégám, így kicsit fárasztóbbak voltak az elmúlt napok, mint terveztem. De ha már itt vagyok, akkor a lehető legtöbbet szeretném hozzátenni az „ügyhöz”, hiszen amiért ide hívtak, arról nem lehet eleget beszélni.

- Azt említette, hogy nem szereti a „drogprevenció” kifejezést és igazából az előadások nem is az elrettentésről, az átlagember számára klasszikus drogokról szólnak. Sokkal inkább arról, hogy átgondoljuk a mindennapi függőségeinket és lássuk azok esetleges veszélyeit.

- Így van. Sokan nem tudják, de mindenki függő. Olyan dolgokban, napi rutinokban vagyunk függők, amelyek teljesen kézenfekvőek és nem is gondolunk rá, hogy az függőség. Ezeket próbáltam bemutatni és testközelbe hozni, hogy az alapvető emberi működést bemutassam. Azt azért nem árt tudni, hogy egyik függőség sem pozitív függőség. Általában azon múlik a dolog, hogy az ember hol tudja meghúzni a határt a szenvedélybetegség és a szenvedélyszerű viselkedés között. Ez egy nagyon vékony mezsgye és a gond ott van, hogy sokan – ha meg is húzzák ezt a határt – képtelenek betartani azt.

Így lesz az ártatlannak induló esti egy-két pohár bort bekortyoló egyénből alkoholistá, stresszes dolgozóból gyógyszerfüggő, a néha rágyújtóból lánzdohányos, a passziánszozóból játékfüggő.. De említhetek egy-két furcsábbnak tűnő szenvedélyt is, mint például az internet- és számítógép-függőség, az edzésfüggőség, a csokoholizmus, a hasható-függés vagy a munka-alkoholisták csoportja. Tudni kell, hogy az ember a szokások rabja és ezen nehéz változtatni. Aki pedig függő, az attól az, hogy nem tud mértéket tartani. Így lesz Magyarország

nyolcszázézer alkoholbetegségben szenvedő, évente húszezer ember, aki a dohányzás ártalmaiba hal bele, és akkor még a drogokat nem is említettem.

- Riasztó számokat említett az előadásán...

- Húszezer drogfüggő, háromszázötvenezer hétvégi droghasználó és évente negyvenötmillió droghasználat. Elképesztő számok. És a számok mögött ott van az élet. Hogy hogyan éljük meg a mindennapokat, hogy mennyire figyelünk oda egymásra, mi szülőként milyen mintákat adunk, és hogy ezeket hogyan reagálja le a gyerek. Majd hogyan működik tovább ezek hatására. A szülőnek kötelessége tudni, hogy bármilyenek a külső körülmények a gyerek fontos dolog kell, hogy maradjon egész életünkben. Érteni kell a nyelvükön, figyelni, megfigyelni kell őket. Ha nincs közös nevező, ha nem beszélgetünk velük eleget, ha nem ismerjük egymást, akkor baj lehet. És sokszor van is. S az igazi nagy baj nem az, ha a gyerek ötös dolgozat helyett hármast ír, hanem a baj az, ami mögötte van. És ezt nekünk szülőként tudnunk kell megérezni. Ezért szoktam mindig azt mondani, hogy a legjobb gyógyszer ezekre a bajokra a szeretet-injekció, ami bizony nem kerül pénzbe és korlátlanul adható...

- Nagyon különlegesek voltak az előadásai, a diákságnak szólókon felvette a gyerekek nyelvezetét, szinte azonos szintről kommunikált velük, ami igazán „bejött” nekik. Aztán a felnőtt korosztálynak szóló előadáson pedig olyan pszichológiai mélységeket is megérintett, amitől két órán át néma csend volt a teremben. Kivétel a sok nevetés, hiszen nagyon egyedi humorral megfűszerezve és rengeteg személyes tapasztalatot megosztva járta körbe a függőség témáját. S azt sem titkolta el, hogy Ön is függő, imádja a teát, pipázik és rengeteget edz.

- Így van, én is emberből vagyok, mint mindenki más. Fontos számomra, hogy ezt mindig lássa és érezze a hallgatóság, hiteles legyek. Hiteles legyen az, amit a mindennapi példákön keresztül bemutatok és ne az elrettentés legyen a cél, mert az nem működik. Nemet mondani sokszor, sok helyen könnyű. A kulcs az az, hogy jó időben és jó helyen kell tudni ezt megtenni, úgy, hogy tudjuk, minek mi lehet a következménye. Évente Magyarországon harminc-negyven ember hal meg kábítószer-túladagolásban. Ez sokkal kisebb szám, mint amit az átlagember gondol, Ön is jóval nagyobb számra tippelt. De a másik oldalon ott van a húszezer drogfüggő, a több mint negyvenmillió éves droghasználat. Szóval nem a klasszikus értelemben használt drogreprevenció a lényeg, bevallom én nem is szeretem ezt a szót, hanem a nevelés... Az, hogy tudjuk, hogy mi és miért veszélyes, hogy tisztában legyünk vele: a szenvedélyszerű viselkedést és a szenvedélybetegséget csak egy hajszál választja el egymástól. Hogy ember esendő, és időnként a sötét oldalra téved. A kérdés az, hogy ilyenkor van-e valaki, aki utánanyúl, megpróbálja őt visszahúzni. Van-e olyan a környezetében, családjában, életében, akinek tényleg elfogadja a szavát, aki, ha figyelmezteti, hatással tud lenni rá. Enélkül az ember nem tud működni. Kell, hogy legyen egy ilyen fék beépítve minden ember életébe. Ehhez azonban ismerni kell a másikat, a párunkat, a gyerekünket, a barátunkat, és ez csak akkor fog menni, ha sokat beszélgetünk és tudunk, merünk szeretni.

- Ön most előadóként „varázsolta el” a barcikai közönséget, csak a művelődési központban ezerkétszázan hallgatták meg az előadásait, a TV interjúról nem is beszélve. Laza, jó humorú, rendkívül közvetlen volt, de a mindennapokban számos tragédiát lát, részese annak. Emberként, orvosként, hogyan lehet és szabad kezelni mindezt?

- Csak kívülállóként. Bármilyen súlyos a helyzet, bármennyire megérinthez, mint embert, mint apát, férjet, barátot, nem szabad így gondolkodni, mindig kívül kell maradni a történéseken. Ugyanis csak így tudok reális maradni, csak így tudok segíteni, és nekem ez a dolgom, ez a feladatom és a hivatásom. Azt a bizonyos hagyományos szeretet-injekciót ilyenkor másnak kell

beadnia, én pedig teszem a dolgom a tízmillió függő országában, mert munka és feladat, az van bőven!

(Képforrás: Zele Tímea és Pálinkó Gábor)